

Sygn. akt I ACa 1393/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SA Zbigniew Stefan Cendrowski

Sędziowie: SA Edyta Mroczek

SO del. Joanna Zaporowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Foltak

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa L. W.

przeciwko Miastu S. W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 lipca 2012 r. sygn. akt II C 609/10

1. oddala apelację,

2. zasądza od L. W. na rzecz Miasta S. W. kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

sygn. akt IA Ca 1393/12

UZASADNIENIE

L. W. wnosila o zastąpienie orzeczeniem Sądu umowy kupna sprzedaży nieruchomości, stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...),

z obrębu(...) o powierzchni 1467 m⁽²⁾, położoną w W. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr (...), za cenę 1 467 000 zł, poprzez zobowiązanie(...) W. do złożenia oświadczenia woli w przedmiocie przeniesienia prawa własności tej nieruchomości za w/w cenę oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki odsetek ustawowych od kwoty 1 467 000 zł liczonych od dnia 25 lipca 2001 r. do dnia zapłaty.

Pozwane(...) W. wniosło o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 30 lipca 2012 r.:

I. zobowiązał(...). W. reprezentowane przez Prezydenta(...). W. oraz powódkę do złożenia oświadczenia woli następującej treści:

”L. W., legitymująca się numerem P. (...), sprzedaje (...) W. należącą do niej nieruchomość, położoną w W., oznaczoną jako działka o numerze ewidencyjnym (...), z obrębu(...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą (...), za cenę 1 376 000 zł (milion trzysta siedemdziesiąt sześć tysięcy złotych), płatną z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia i z tą chwilą wydaje nabywcy ww. nieruchomość, a(...) W. powyżej opisaną nieruchomość, za wskazaną cenę kupuje”;

II. zasądził od(...) W. na rzecz L. W. odsetki od kwoty 1 376 000 zł (milion trzysta siedemdziesiąt sześć tysięcy złotych), od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty,

III. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

IV. zasądził od(...) W. na rzecz L. W. kwotę 268,58 zł (dwustu sześćdziesięciu ośmiu złotych pięćdziesięciu ośmiu groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. nakazał pobrać od(...) W. na rzecz Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 40 000 zł (czterdzieści tysięcy złotych) tytułem zwrotu części kosztów postępowania, od których powódka była zwolniona,

VI. nakazał zwrócić powódce L. W. z zaliczek wpłaconych w dniu 14 kwietnia 2011 r.(...) oraz w dniu 10 stycznia 2012 r. ((...)/ (...)) kwotę 728,53 zł (siedemset dwadzieścia osiem złotych pięćdziesiąt trzy grosze).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach:

Powódka L. W. jest właścicielką nieruchomości stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...), z obrębu(...) o powierzchni 1467 m⁽²⁾, położoną w W., dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nieruchomość ta w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego(...) W., zatwierdzonym uchwałą nr (...) z dnia 28 września 1992 r., znajdowała się na obszarze(...), w którym preferowano rozwój funkcji usługowych II i III stopnia obsługi z zakresu administracji, organizacji politycznych i społecznych, współpracy gospodarczej oraz obrotu finansowego, ubezpieczeń, kultury, nauki, szkolnictwa, sportu, turystyki, wypoczynku, handlu. Dopuszczano także utrzymanie i lokalizowanie funkcji mieszkaniowych wraz z urządzeniami

I stopnia obsługi ludności. Uchwałą nr(...) z dnia 28 sierpnia 2000 r.

w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rejonu ulicy (...), w D. M., Gminy (...), Rada Gminy (...) uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, dokonując zmiany przeznaczenia obszaru, na którym usytuowana jest nieruchomość stanowiąca przedmiot własności powódki, w ten sposób, że obecnie obszar ten jest przeznaczony pod ulicę dojazdową. W dniu 24 stycznia 2001r. powódka złożyła pozwanemu wniosek o wykup nieruchomości, wskazując, że na skutek przeznaczenia gruntu pod ulicę stracił on swoje dotychczasowe znaczenie. Wniosek ten nie został uwzględniony.

Wartość nieruchomości objętej działką nr (...) według stanu z dnia 25 lipca 2001 r. i cen z dnia 21 lutego 2012 r. wynosi 1 376 000 zł.

Stan faktyczny, bezsporny między stronami, Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty, a w zakresie dotyczącym ustalenia wartości prawa użytkowania wieczystego gruntu przy ul. (...) podstawę ustaleń stanowiła opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. B..

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że roszczenie powódki jest częściowo uzasadnione.

Za datę złożenia przez powódkę wniosku o wykup nieruchomości Sąd ten ustalił dzień 22 stycznia 2001 r. Wskazał, że w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednol. Dz. U. z 1999 Nr 15, poz. 139 ze zm.), która to ustawa znajdzie w niniejszej sprawie zastosowanie z uwagi na datę powstania roszczenia powódki,

zawarta jest regulacja, z której wynika, iż ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują wraz z innymi przepisami prawa sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Zgodnie z art. 36 ust. 1 pkt 2 wskazanej powyżej ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dacie zgłoszenia przez powódkę żądania wykupu nieruchomości, jeżeli w związku z uchwaleniem planu zagospodarowania przestrzennego albo jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części przez gminę. Wykup nieruchomości powinien, jak stanowi art. 36 ust. 12 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, nastąpić w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku, a zgłaszającemu wniosek w przypadku opóźnienia w wypłacie z tytułu odszkodowania lub wykupu nieruchomości przysługuje roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy powódka L. W. wykazała, że w czasie, gdy przysługiwało jej prawo własności do nieruchomości stanowiącej działkę o numerze ewidencyjnym (...) położonej w W. przy ulicy (...), nastąpiła mocą uchwały nr (...) Rady Gminy (...), zmiana zagospodarowania przestrzennego terenu, która pozbawiła ją możliwości korzystania z przedmiotu własności w dotychczasowym zakresie. Do czasu zmiany uprzednio obowiązującego planu zagospodarowania przestrzennego, uchwalonego uchwałą Rady W. nr (...) r. właścicielka mogła realizować rozwój funkcji usługowych II i III stopnia obsługi z zakresu administracji, organizacji politycznych i społecznych, współpracy gospodarczej oraz obrotu finansowego, ubezpieczeń, kultury, nauki, szkolnictwa, sportu, turystyki, wypoczynku, handlu. Dopuszczano także utrzymanie i lokalizowanie funkcji mieszkaniowych wraz z urządzeniami I stopnia obsługi ludności.

Po uchwaleniu planu tj. w roku 2000 uprawnienia powódki zostały ograniczone praktycznie do minimum, ponieważ stanowiąca przedmiot własności nieruchomość została przeznaczona pod drogę dojazdową. Funkcja taka wyklucza jakąkolwiek możliwość zagospodarowania działki dla własnych celów, jej zabudowy, czy też czerpania z niej pożytków w inny sposób. Pomimo deklaracji strony pozwanej, iż do roku 2013 na gruncie nie zostanie zrealizowana droga dojazdowa, nieracjonalnym byłoby czynienie na nieruchomości jakichkolwiek działań inwestycyjnych. Powódka nie będzie miała możliwości uzyskania np. pozwolenia na zabudowę tej nieruchomości. Z uwagi na aktualne przeznaczenie nieruchomości ograniczeniu uległa również możliwość jej zbycia.

Analiza treści planów zagospodarowania przestrzennego(...) W., zatwierdzonego uchwałą nr(...) z dnia 28 września 1992 r. oraz uchwałą nr(...) z dnia 28 sierpnia 2000 r. obowiązujących w odniesieniu do nieruchomości powódki pozwoliła tym samym ustalić, iż na skutek zmiany planu z 1992 roku, korzystanie przez powódkę z nieruchomości w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe.

Uchwalenie nowego planu spowodowało w istocie zmianę przeznaczenia planistycznego gruntu. Taka sytuacja uzasadniała żądanie powódki wykupienia przez(...) W. całej nieruchomości w trybie art. 36 ust.1 ustawy z 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym, do czego Sąd zobowiązał pozwane (...) W. w punkcie I sentencji wyroku, orzekając na podstawie art. 64 k.c. i 1047 k.p.c.

Przy określeniu ceny wykupu Sąd wziął pod uwagę przeznaczenie nieruchomości według stanu sprzed wejścia w życie planu zagospodarowania przestrzennego z 2000 roku i cen z daty wyrokowania. Przepisy ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym mają na celu wyrównanie szkody jaką poniósł właściciel nieruchomości w związku ze zmianą przeznaczenia jego nieruchomości w planie zagospodarowania przestrzennego. Dokonanie wyceny według przeznaczenia nieruchomości w aktualnym planie zagospodarowania przestrzennego nie wyrównałoby poniesionej przez powódkę szkody, gdyż właśnie w wyniku zmiany planu wartość tej nieruchomości spadła. W konsekwencji Sąd uznał, że wycena powinna uwzględniać przeznaczenie przedmiotowej nieruchomości w pierwotnym planie zagospodarowania przestrzennego. Przyjęty sposób wyceny pozwolił przyznać właścicielowi ekwiwalent za prawo, według stanu sprzed jego ograniczenia, co

najpełniej skompensowało skutki doznanych restrykcji w postaci ograniczenia jego prawa własności w wyniku działalności planistycznej.

Jednocześnie Sąd uznał za uzasadniony wniosek powódki, żeby wycenić nieruchomość według cen aktualnych. W ocenie Sądu sam fakt, że żądanie wykupu powinno, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zostać zrealizowane przez pozwanego w ciągu sześciu miesięcy od daty złożenia stosownego wniosku, nie oznacza zdaniem Sądu, że według cen z tej daty należy dokonywać wyceny nieruchomości. Niewątpliwie gdyby pozwany od razu uwzględnił żądanie powódki zapłaciłby znacznie niższą cenę za przedmiotową nieruchomość, nie ma jednak powodów, żeby to strona powodowa ponosiła konsekwencje bezczynności pozwanego. W konsekwencji logiczne jest zdaniem tego Sądu przyjmowanie wyceny według cen z daty, w której dokonywana jest transakcja (którą – w tym wypadku – zastępuje wyrok). Taki wniosek wynika również z przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia przez powódkę wniosku o wykup nieruchomości. Ustęp 4 art. 36 ustawy stanowi, że wysokość odszkodowania z tytułu obniżenia wartości nieruchomości oraz wysokość opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości ustala się na dzień jej zbycia. W konsekwencji należy w ocenie Sądu uznać, że również cena wykupu powinna zostać ustalona według cen z tej samej daty. Niewątpliwie gdyby ustalić cenę w oparciu o transakcje z daty, w której wykup miał nastąpić powódka otrzymałaby odsetki, które miałyby za zadanie wyrównać czas oczekiwania przez nią na wykupienie nieruchomości, jednak w ocenie Sądu Okręgowego bardziej prawidłowe jest dokonanie wyceny według cen aktualnych, możliwie bliskich dacie wydania wyroku, zastępującego oświadczenia woli stron w zakresie przeniesienia własności nieruchomości, co urealniło wartość prawa i obciążało stronę pozwaną skutkami zwłoki w rozpoznaniu wniosku powódki.

Art. 36 ust. 12 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym z 1994 roku stanowi co prawda, że w przypadku opóźnienia wykupu nieruchomości właściciel nieruchomości ma prawo domagania się zapłaty na jego rzecz odsetek ustawowych. Jak wyjaśnił jednak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2004 r. (I CK 244/04) z treści tej regulacji wynika wyraźnie, że odsetki ustawowe należą się w przypadku "opóźnienia w wypłacie z tytułu odszkodowania lub wykupu nieruchomości", nie zaś w przypadku "opóźnienia w wykupie", co oznacza, że odsetki te należą się dopiero od daty wykupu nieruchomości przez pozwanego. Świadczenie odsetkowe ma bowiem charakter akcesoryjny i ze względu na wspomnianą akcesoryjność nie może powstać bez roszczenia o zapłatę zasadniczej sumy pieniężnej, a to pojawia się dopiero wraz z przeniesieniem własności nieruchomości. Skoro zatem w niniejszej sprawie nie doszło jeszcze do wykupu nieruchomości przez pozwanego(...). W., a tym samym do wypłaty z tytułu wykupu, to nie mogło być w ogóle mowy o obowiązku zapłaty przez pozwanego ustawowych odsetek, a tym bardziej nie doszło do przedawnienia roszczenia powódki w tym zakresie.

W związku z powyższym Sąd uznał, że obowiązkiem kupującego jest zapłacenie ceny, tj. ustalonej sumy pieniężnej, której wysokość ma odpowiadać wartości przedmiotu sprzedaży, a zatem sama cena winna być ustalana na datę tejże sprzedaży i odpowiadać cenom nieruchomości aktualnym w tej dacie. Cenę tę biegły sądowy J. B. ustalił na kwotę 1 376 000 zł i w takim też zakresie Sąd roszczenie powódki uwzględnił.

Jednocześnie Sąd oddalił roszczenie powódki w pozostałym zakresie, tj. co do odsetek żądanych od zasądzonej kwoty od daty 25 lipca 2001 r. do dnia zapłaty uznając, że w sytuacji dokonania wyceny prawa według cen aktualnych, zasądzona kwota w pełni rekompensuje powódce poniesioną przez nią stratę. Zasądzenie na rzecz powódki odsetek od tej kwoty za 11 lat wstecz nie znajduje żadnego uzasadnienia i prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powódki kosztem pozwanego. Z tego względu Sąd uznał, że powódce będą należały się odsetki od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty ceny przez pozwanego.

Rozstrzygając o kosztach postępowania, Sąd Okręgowy nakazał pozwanemu(...) W. zwrócić powódce L. W. kwotę 268,58 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W punkcie V orzeczenia Sąd nakazał pobrać od pozwanego(...) W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 000 zł tytułem części opłaty sądowej od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powódka została zwolniona. Cała należna opłata od

pozwu w niniejszej sprawie wynosiła 100 000 zł, stąd pozwany, ulegając roszczeniu powódki w około 40 %, w takim też stosunku obowiązany był pokryć koszty sądowe.

Powódka zaskarżyła wyrok apelacją w części, tj. w zakresie punktu III i IV. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art.36 ust. 12 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 7.07.1994 r. (tekst jednol. Dz. U. z 1999 r. nr 15, poz. 139) poprzez jego pominięcie i bezpodstawne oddalenie roszczenia powódki o zasądzenie odsetek ustawowych od ustalonej w treści oświadczenia ceny wykupu nieruchomości liczonych od dnia 25.07.2001 r. do dnia zapłaty,
- naruszenie prawa procesowego – art. 98 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i w efekcie niezasądzenie na rzecz powódki w całości poniesionych kosztów postępowania oraz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych,
- naruszenie prawa procesowego – art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w oparciu o jakie ustalenia Sąd jedynie częściowo przyznał powódce zwrot kosztów postępowania.

W konkluzji apelująca wniosła o zmianę wyroku i zasądzenie na jej rzecz odsetek ustawowych od kwoty 1 376 000 zł liczonych od dnia 25.07.2001 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu faktycznie poniesionych kosztów postępowania (5000 zł) oraz zastępstwa procesowego w wysokości 7 200 zł za I instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja nie ma uzasadnionych podstaw.

Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, stąd może się on stać podstawą dalszych rozważań.

Podstawą prawną roszczeń powódki były przepisy art. 36 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednol. Dz. U. z 1999 r. nr 15, poz.139 ze zm.). Zgodnie z art. 36 ust. 1 tej ustawy jeżeli w związku z uchwaleniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub jego zmianą, korzystanie z nieruchomości lub jej części, w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, stało się niemożliwe bądź istotnie ograniczone, właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości może żądać od gminy:

- 1) odszkodowania za poniesioną rzeczywistą szkodę, albo
- 2) wykupienia nieruchomości lub jej części, albo
- 3) zamiany nieruchomości na inną.

Powódka wybrała drugie z wskazanych możliwych roszczeń i zażądała wykupienia nieruchomości twierdząc, że spełnione zostały wszystkie przesłanki określone w/w przepisem. Sąd Okręgowy uznał za udowodnione, że przesłanki te istotnie zostały spełnione. Rozważył w następnej kolejności po jakiej cenie powinien nastąpić wykup. Przyjął, że dla zrekompensowania powódce utraty wartości jej nieruchomości na skutek zmian planistycznych, właściwe będzie przyjęcie stanu prawnego sprzed zmiany, a więc przy uwzględnieniu przeznaczenia nieruchomości w pierwotnym planie zagospodarowania przestrzennego, natomiast według cen

z chwili wyrokowania. Takie założenie jest dla powódki korzystne i o przyjęcie takich założeń wnosila. Jednak powódka, która przez cały czas jest w posiadaniu nieruchomości, domagała się nadto odsetek od ustalonej przez Sąd kwoty wykupu, od chwili upływu terminu 6-miesięcznego od dnia złożenia przez nią wniosku o wykup, w którym wykonanie tego obowiązku przez gminę winno nastąpić, zgodnie z art. 36 ust. 12 zd. 1 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym z 7 lipca 1994 r. Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że to roszczenie nie jest uzasadnione i oddalił je. Wskazał na językową wykładnię przepisu art. 36 ust. 12 zd. 2 ustawy, który stanowi, że w przypadku opóźnienia w wypłacie z tytułu odszkodowania lub wykupu nieruchomości należą się odsetki ustawowe. Literalne brzmienie przepisu nakazuje więc naliczać odsetki od chwili opóźnienia w wypłacie należności z tytułu wykupu nieruchomości, nie zaś, jak tego chciałaby apelująca, od chwili opóźnienia w wykupie. Na taką właśnie wykładnię językową, jako poprawną, wskazał Sąd Najwyższy w przywołanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wyroku z dnia 18 listopada 2004 r. ICK 244/04 (LEX 284165). Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie taką wykładnię przepisu art. 36 ust. 12 zd. 2 aprobuje.

Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.). Roszczenie powódki nie miało charakteru pieniężnego, odmawiając powódce wykupu gmina nie popadła zatem w zwłokę ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. W tej sytuacji brak jest podstaw do żądania zapłaty odsetek. Odsetki są świadczeniem ubocznym,

a warunkiem powstania uprawnienia do odsetek jest istnienie długu głównego i jego wymagalność. Jako accessorium roszczenia zasadniczego nie może powstać samoistnie, tj. bez obowiązku zapłaty należności głównej (v. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 1992 r. III CZP 86/92 LEX 3814).

Powódce przysługiwało roszczenie o wykup i wyłącznie od jej decyzji zależało kiedy z nim wystąpi. Pozwana Gmina, która konsekwentnie odmawiała spełnienia żądania wykupu, nie miała żadnego wpływu na to, że powódka ze swym roszczeniem wystąpiła na drogę sądową dopiero dnia 25 sierpnia 2010 r., a więc blisko po upływie 10 lat od zmiany miejscowego planu zagospodarowania rejonu ul. (...), zatwierdzonego uchwałą Rady Gminy(...) z dnia

28 sierpnia 2000 r. Przyjmując za trafną koncepcję apelującej należałoby zaakceptować, że powódka, która cały ten czas była w posiadaniu działki i korzystała z niej, uzyska bardzo korzystną cenę za wykup jej nieruchomości (według stanu sprzed zmiany planu zagospodarowania a cen aktualnych), a nadto winna jeszcze otrzymać odsetki ustawowe za okres, w którym nie występowała na drogę sądową

z żądaniem. Odbyłoby się to zatem w sposób nieuzasadniony obciążający stronę pozwaną i bezpodstawnie wzbogacający jej kosztem powódkę. Brak dla takiego żądania uzasadnienia we przytoczonych wyżej przepisach prawa, jak również wskazanych w apelacji orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, które dotyczą sytuacji prawnej sprzed uchwalenia ustawy z dnia 7 lipca 1994 r.

o zagospodarowaniu przestrzennym bądź planów zagospodarowania przestrzennego uchwalonych przed jej wejściem w życie (z którymi to sytuacjami nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie).

Reasumując należy zatem stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował prawo materialne, zasądzając odsetki ustawowe od wymagalności roszczenia, zaś zarzuty apelacji okazały się być chybione.

Nie jest również trafny zarzut apelacji wadliwego rozstrzygnięcia o kosztach procesu za pierwszą instancję. Jak wynika z uzasadnienia zawartego w wyroku orzeczenia o kosztach Sąd Okręgowy przyjął, że powódka wygrała proces w około 40% i wyliczenie takie można uznać za prawidłowe. Wartość przedmiotu sporu wynosiła bowiem 3305924 zł (1467000 zł – żądanie główne i 1838924 skapitalizowane odsetki), zaś uwzględniono żądanie do kwoty 1376000 zł. Na koszty procesu przed Sądem pierwszej instancji złożyły się wydatki za dwie opinie biegłej (łącznie 4 271,47 zł, resztę zaliczki zwrócono powódce w pkt VI wyroku) oraz koszty zastępstwa prawnego obydwu stron (po 7200 zł), czyli w sumie 18671 zł. Z tej kwoty strona pozwana winna być obciążona kwotą 7468 zł (40%), a poniosła wydatki w wysokości 7200 zł. Różnicę w wysokości 268 zł Sąd Okręgowy zasadnie zasądził więc od strony pozwanej na rzecz powódki, nie naruszając art. 98 i 328 § 2 k.p.c.

Skoro zatem brak było podstaw do uwzględnienia apelacji, podlegała ona oddaleniu po myśli art. 385 k.p.c.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem drugiej instancji były przepisy art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 7

w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).